

en Uttring, der er fremkommen fra flere Sider, men især fra den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad), nemlig med Hensyn til hvad man med et Ord har kaldt „Lectorernes“ Stilling ved Universitetet. Man har imidlertid, saavidt jeg har forstaaet, derunder samlet tre forskjellige Kategorier, som omhandles i Loven. Hvad Lectorerne ved det medicinske Facultet angaaer, da vil det sees, at der er to normerede, der som Lectorer ville kunne avancere op til samme Pengeløn som den, Professorerne begynde med, men da de i Reglen fortsatte deres Bane ved det medicinske Facultet, ville de ogsaa komme til at gaae over i de normerede Professorers Klasse; det er altsaa kun en Begyndelsesgage, de have, og som synes, netop i dette Facultet, at kunne bestemmes paa den Maade, som er foreslaaet i Loven, især efter den Forbedring, der, sammenlignet med den nærværende Tilstand, overhovedet tilflyder det medicinske Facultets Professorer; jeg troer ikke, at der derimod kan være noget synderligt at erindre. Anderledes forholder det sig derimod med de tre Docenter i de levende Sprog, der ikke have nogen saadan Ascensionsret. Jeg kan i denne Henseende henvise til de temmelig udførlige Uttringer, der findes i den af Universitets-Comiteen afgivne Betænkning, og som vise, hvorledes man der har opfattet Sagen, forsaavidt man har troet, at der endnu ikke var tilstrækkelig Anledning til at oprette noget egentlig normeret Professorat for disse videnskabelige Fag. Naturligvis kan der i den Henseende være forskellige Meninger, og der kunde ikke i og for sig fra Ministeriets Side være Noget at erindre imod, at disse Stillinger bleve satte under oconomisk heldigere Bilskaar. Endelig er der den 3die Klasse af extraordinaire Docenter, hvortil den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) sigtede, og som omhandles i en særlig § i Lovforslaget, nemlig i § 2. Det er en Klasse af Docenter, som jeg ikke kan nægte, at jeg selv — maaskee ikke uden Mistanke om, at det skyldes personlige Grundringer, da jeg selv har hørt til denne Klasse — har en særdeles Forkjærlighed for. Det er en Klasse af Docenter ved Universitetet, som jeg ikke kan

Andet end ønske; at man ogsaa fra Lovgivningsmagtens og navnlig fra Rigsdagens Side vil søge at komme imøde saameget som muligt. Denne Klasse indeholder, ved Siden af det fæste Antal normerede Pladser, saadanne Kræfter, som til forskjellige Tider maae kunne ønskes til Supplering i de Retninger, hvor saadant maatte anses nødvendigt, men der indbefattes tillige derunder saadanne fortrinlige Kræfter, som man kunde ønske at afbenytte, men for hvilke der ellers ikke vilde være nogen Plads tilovers. Jeg anseer derfor denne Klasse af Docenter overordentlig vigtig for Universitetet. Det ligger imidlertid i Sagens Natur, at det er umuligt at opstille nogen bestemt Størrelse af Sagen for dem, thi den maa afpasses efter de forskellige personlige Hensyn. Det kan meget ofte være, at der, hvad der netop har været Tilfældet i den Tid, jeg har havt den Ære at have Bestyrelsen af Ministeriet, kan blive Spørgsmaal om at vinde ældre Mænd af Talent som Docenter netop for visse Grene, der ikke hidtil have været repræsenterede, hvilket ogsaa kræver et Pengetilskud. Det kan ogsaa være, at der kan blive Spørgsmaal om at vinde unge Mænd for at sikke dem for den Bet, som man ellers kunde frygte for, at de vilde forlade. Derfor er der heller ikke i de tidligere Budgetter foreslaaet noget bestemt Gageringsbeløb for denne Klasse Docenter, men en vis rund Sum, som jeg et Par Gange har tilladt mig at indstille til Rigsdagen at faae forhøiet, idet jeg har angivet Grunden derfor, og jeg har havt den Tilfredsstillelse, at man her i Folkethinget bestandig er kommen et saadant Forslag imøde uden nogen Indsigelse. Det vil sees af § 2, at der ogsaa i denne Lov er foreslaaet en Forøgelse af det til extraordinaire Docenter betilgede Beløb, men jeg tilstaaer ligefrem, at jeg heller ikke hermed kan betragte denne Post som affluttet. Det er en Selvefølge, at jeg ikke kan have noget imod, at den foreslaaede Sum bliver forøget, men, selv om det ikke bliver Tilfældet, er jeg dog overbevist om, at Rigsdagen, naar der kan paavises nogen virkelig Grund for Udfælgigheden af Forhøielsen af dette Beløb, der maa afpasses efter Tidernes